

เมื่อมีดำ ย่อมมีขาว

ระพี สาคริก

.....

บางที่เราก็มัวมัวเรื่องดำ เพราะอยากได้สีขาว แต่เรามักลืมไปว่า หากไม่มีสีดำ ก็ย่อมไม่มีสีขาว บางคนก็มัวมัวที่ดำ เพราะตัวเองอยากขึ้นไปอยู่ที่สูง โดยที่หารู้ไม่ว่า ถ้าไม่มีที่ดำก็ย่อมไม่มีที่สูง เพราะขึ้นไปโดยขาดสติ การปฏิบัติเสถียรตัวของมนุษย์เหล่านี้ไม่มีที่สิ้นสุด

ความต้องการของมนุษย์ อย่างเช่นที่ว่า **คนเลือกที่รักมักที่ชัง** เมื่อมัวมัวเรื่องดำ ก็ย่อมอยากได้สีขาว ครั้นได้มาแล้ว หากรอดต่อไปอีกสักหน่อย ในที่สุดก็เบื่อ หวนกลับไปหาสีดำอีก

คนที่มีสีดำอยู่แล้ว แต่อยากได้สีขาว ก็ดิ้นรนค้นหา หากไม่ได้ตั้งใจ ก็ย่อมเป็นทุกข์ แล้วก็สร้างความเดือดร้อนให้กับคนอื่นต่อไป คนแต่ก่อนกล่าวเป็นภาษิตฝากไว้ว่า **มนุษย์ชี้เหม็นเคี้ยวเขี้ยวเทวดา**

อันที่จริงเลือกไปเลือกมา กว่าจะรู้ว่า ภายในภาพรวมย่อมมีสองด้าน แต่รากฐานจิตใจที่ขาดอิสระ ย่อมยึดติดอยู่กับด้านเดียว ถ้าคนใจกว้างยอมนำมาเชื่อมโยงถึงกันและสามารถครอบคลุมไว้ได้หมด โดยไม่นึกถึงเรื่องด้านใดด้านหนึ่ง ไม่ว่าตัวเองจะยืน ณ จุดไหนย่อมสามารถเข้าใจชีวิต และยอมรับความจริงได้ทุกสภาพ เท่านั้นที่มีความสุข โดยไม่ต้องคิดเบียดเบียนคนอื่นให้เกิดความเดือดร้อน

สิ่งที่กล่าวมาแล้วคือหลักธรรมชาติ ไม่ว่าจะสนใจพิจารณาเรื่องใด หากมองเห็นได้สองด้าน อีกทั้งรู้ความจริงว่า **ทั้งขาวและดำไม่มีตัวตน** ให้ต้องยึดติด สิ่งที่มนุษย์กำหนดขึ้นในใจตัวเองมันก็เป็นสิ่งสมมติทั้งนั้น จึงมีความเข้าใจธรรมชาติที่อยู่ในใจตนเองได้อย่างลึกซึ้ง

เมื่อไม่นานมานี้ ฉันได้พบโฆษณาจาก**กรมการจัดหางาน** มีภาพรัฐมนตรีกระทรวงแรงงานอยู่ในนั้นด้วย พร้อมทั้งข้อความที่กล่าวไว้ว่า **นายจ้างที่มีลูกจ้างแรงงานต่างชาติ สัญชาติพม่า ลาว กัมพูชา ต้องมาต่ออายุใบอนุญาตทำงาน นายจ้างที่ใช้แรงงานต่างด้าวต้องปฏิบัติตามกฎหมาย**

ฉันมองทวนกระแส แล้วจึงเห็นความจริง และนี่ก็ในใจว่า **เพราะในอดีตเราเคยมีคนไทย ทำงานอยู่บนแผ่นดินไทยเอง แต่แล้วเราก็รักษาจิตใจคนไทยไว้ไม่อยู่** มาถึงบัดนี้วิ่งออกไปขายตัวขายใจให้กับคนต่างชาติจนแทบจะหมด แล้วเราก็ต้องเดือดร้อน **จึงไปเอาแรงงานจากประเทศอื่นที่ด้อยกว่ามาใช้** เราจึงต้องสูญเสียทั้งขึ้นทั้งล่อง แล้วชาติบ้านเมืองจะมีความมั่นคงได้อย่างไร ?

การพัฒนาสังคมเท่าที่ผลปรากฏอยู่ในขณะนี้ ก็คงต้องสมน้ำหน้าคนไทยที่เห็นเงินสำคัญกว่าคุณค่าของชีวิตคน

ฉันคิดทบทวนทวนกลับไปสู่อดีต จึงเห็นได้ว่าเราเคยอยู่กันอย่างมีความสุข เราเคยภูมิใจที่คนไทยมีนิสัยรักแผ่นดินถิ่นฐาน ไม่ระเห็ดระเหเร่ร่อนออกไปทำงานที่อื่น ช่วงนั้นคนไทยยังมีความรับผิดชอบต่อแผ่นดิน จึงรู้สึกอดทน

ถัดมาเราก็เริ่มมองเห็นคนชาติอื่นที่ออกไปทำงานต่างประเทศ และนำมาคิดเปรียบเทียบ แล้วก็ว่าเขาว่าสู้คนไทยไม่ได้ แต่แล้วในที่สุด เราก็หลุดจากความจริง ซึ่งมีอยู่ในในตนเอง

แม้ในช่วงชีวิตบุคคลคนหนึ่ง ก็ยังเห็นการเปลี่ยนแปลงที่สอนให้รู้ว่า เราไม่ควรเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับใคร แล้วก็ว่าเขาโดยที่ไม่หวนกลับมามองที่ตัวเราเอง คนที่มีนิสัยเห็นแก่ตัวมักชอบว่าคนอื่น

ใครจะรู้ว่าช่วงนี้ อะไรๆ เราก็ส่งออกไปขายต่างชาติ เสมือนเห็นต่างชาติเป็นเทวดาเพราะเขามีเงิน ซึ่งเข้ามาสร้างอิทธิพลครอบงำจิตใจเรา

เอง ดังจะพบได้ว่าการส่งสินค้าออกไปขายต่างประเทศ ดูจะกลายเป็นสิ่งที่อยู่ในลมหายใจของคนไทยส่วนใหญ่ไปแล้ว ยิ่งผู้มีอำนาจด้วย แสดงว่าจิตวิญญาณคนไทย **ขาดความเป็นไทแก่ตนเอง** อันควรภูมิใจในความเป็นชาติ แต่หันมาสนใจความเป็นทาสคนชาติอื่น

เราส่งข้าว ผัก ผลไม้ ดอกไม้ เนื้อสัตว์ไปขาย ทั้งที่คนไทยในระดับพื้นฐานจำต้องตกอยู่ในสภาพชีวิตที่ไม่อาจลืมตาอ้าปากสู้กับคนซึ่งยืนอยู่บนหอคอยงาช้าง จนกระทั่งถึงการส่งคนไปขายแล้ว คนเหล่านั้นก็สมยอมเพราะอยากได้เงินถึงขนาดกล่าวอ้างว่า **ไม่เอาเงินจะอยู่ได้อย่างไร?**

คนที่พูดอย่างนี้ มองอะไรเป็นด้านวัตถุไปหมด ไม่ได้นึกว่า **มนุษย์มีจิตใจที่มีคุณค่าคู่ควรแก่การดำเนินชีวิต** เขาจึงไม่รู้ว่าการสร้างความดีความงามย่อมทำให้เกิดศรัทธาจากใจเพื่อนมนุษย์ ซึ่งคนแต่ก่อนเคยสอนไว้ว่า **ผูกมัดใจกันเข้าไว้จะดีกว่า** เพราะเงินที่ได้มาจะมาด้วยความสมัครใจอีกทั้งผู้ให้ก็มีความสุขผู้รับก็มีความสุข

คนซึ่งมองด้านวัตถุด้านเดียว ที่คิดว่าหากไม่คิดเอาเงินก็จะอดตาย คนที่เอาชนะใจตนเองได้เท่านั้นที่จะรู้ความจริงได้ว่าถึงไม่เอาเงินก็อยู่ได้ เพราะได้ศรัทธาซึ่งเปรียบเหมือน**น้ำบ่อทราย** ยิ่งให้ยิ่งได้มาก

คนประเภทนี้มีนิสัยกล้าที่จะพิสูจน์ความจริง แม้ว่าต้องเอาชีวิตเข้าเสี่ยง แต่ในที่สุดก็รู้ว่ามันไม่ได้เสี่ยงอะไรเลย หากเป็นเพราะ**เรากลัวใจตัวเองมากกว่า**

ผีไม่มีในโลก แต่คนก็ชอบกลัวผี จริงๆ แล้วผีมันอยู่ในใจตนเอง โดยแท้ ถ้าค้นหาความจริงจากใจตนเองให้พบ เราก็จะรู้ว่า **ผีในใจเป็นสิ่งที่มีจริง** ซึ่งเราควรกล้าที่จะยอมรับ หากยอมรับได้ด้วยความจริงใจ นั่นคือการปราบผีที่ได้ผลชงัดที่สุด

ถ้าผู้มีอำนาจรู้จักค้นหาความจริงจากใจตนเองให้พบ ก็คงไม่ยกกฎหมายมาเป็นเครื่องมือแก้ปัญหา

การใช้กฎหมายแก้ปัญหา มันก็เป็นเรื่องง่ายสำหรับคนที่รักความสบาย แต่เป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งในระยะยาวย่อมหวนกลับมาทำร้ายเราเอง เพราะแค่นี้ก็เห็นได้แล้วว่า**ใช้กฎหมายทำร้ายคนไทยด้วยกันเอง** แต่คนกระทำผิดที่เกิดตามมามันเพิ่มมากขึ้น หากรอเวลาย่อมเห็นได้

แต่ถ้าแก้ปัญหาโดยให้โอกาสคนไทย**พัฒนาตนเอง**ขึ้นมาอยู่บนฐาน**ความเป็นไท**ได้อย่างมั่นคง เราก็จะได้คนเชื้อชาติไทยที่รักแผ่นดิน โดยไม่เห็นแก่เงินเพิ่มมากยิ่งขึ้น อีกทั้งทำงานเพื่อสนองบุญคุณแก่แผ่นดินผืนนี้ด้วยใจจริง โดยไม่ต้องวิ่งเอาชีวิตไปขายคนชาติอื่นให้เสียศักดิ์ศรี

นอกจากนั้น หากมีภัยอันตราย ไม่ว่าจะ เป็นศึกสงครามหรือภัยทางเศรษฐกิจที่เข้ามารุกรานถึงในบ้านเรา เราก็ยังทำงานต่อสู้เพื่อรักษาฐานเศรษฐกิจของเราเอาไว้ได้

หรือว่าคนเดี๋ยวนี้ มองไม่เห็นตัวเอง จนไม่เห็นวิธีแก้ปัญหาที่มีศูนย์รวมอยู่ในใจคนไทยให้เป็นหนึ่งเดียวกัน คงมีแต่ความรำวฉานเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง เพราะการเห็นแก่เงินของคนไทยนั่นเอง

คนแต่ก่อนเคยกล่าวไว้ว่า **เงินเข้าที่ไหนเกิดความรำวฉานขึ้นที่นั่น** ไม่เพียงเท่านั้น ผลจากการปฏิบัติยังหวนกลับมาทำร้ายตัวเองอีกด้วย

บัดนี้สิ่งที่คนยุคก่อนเคยพูดฝากเอาไว้มันเป็นจริงหมดทุกเรื่อง นอกจากนั้นถ้าใครมองเห็นได้ลึกซึ้ง ย่อมรู้ว่าเวลานี้ภัยกำลังคุกคามเข้ามาถึงใจคนไทยทั้งชาติจนเกือบจะเป็นที่สุดอยู่แล้ว